

— Ти отъ себе ли питашъ, или други ти казаха това за мене? — попита отъ своя страна Исусъ.

— Що ми трѣбва мене иудейски царь ли си, или не. Азъ съмъ римлянинъ. Твоятъ народъ и първосвещеницитъ те предадоха на мене. Отговаряй, прочее, какво си направилъ, че те наричатъ иудейски царь?

— Моето царство — каза замислено и внушително Христосъ — не е отъ тоя свѣтъ. Ако то бѣше отъ тоя свѣтъ, моитъ хора биха се подигнали да ме защитятъ и не биха ме предали на иудеитъ.

— Значи, ти наистина си царь? — попита строго Пилатъ, който не знаеше, че освенъ земното, има и духовно царство.

— Ти казвашъ, че азъ съмъ царь — отговори тихо Христосъ. Азъ затова се родихъ и за това дойдохъ въ свѣта, за да свидетелствувамъ за истината, и всѣки, който обича истината, слуша гласа ми и словото ми.

— А що е истина? — попита Пилатъ.

Христосъ му не отговори.

Пилатъ изпитателно го изгледа и пакъ излѣзе на двора при иудеитъ: „Никаква вина азъ не намирамъ въ него“ — каза той, като свиваше рамене.

Мина се известно време. Пилатъ дълго се вгледва въ Исуса и после го попита: „Ти отде си?“

Исусъ, обаче, стоеше и мълчеше.

— На мене ли не отговаряшъ? — строго каза Пилатъ. Нима не знаешъ, че имамъ власть да те разпна и да те пусна?

— Не би ималъ ти никаква власть надъ менъ отговори му внушително Исусъ — ако не ти бѣ-